וּמְמָקוֹם שֶׁבָּאתָ – ומדין חמש נשים שלמדת שנאמנת האשה להביא גיטה, משם נלמד דבר נוסף, מַה לְהַלָּן – באותן חמש נשים, צְרִיכוֹת הֵן שֶׁיֹּאמְרוּ בְּפָנֵינוּ נִכְתַּב וְנִחְתַּם, אַף הֵיא – האשה עצמה המביאה גיטה מחוץ לארץ צְרִיכָה שֶׁתֹּאמַר בְּפָנַי נִכְתַּב וּבְפָנַי נֶחְתַּם. מכאן ראיה לאביי המעמיד את המשנה שחמש הנשים כשרות להביא גט דווקא מחוץ לארץ, שהרי נאמר בברייתא שחמש הנשים צריכות לומא בפני נכתב וכו'. אָמַר רַב אַשִׁי, מַתְנִיתִין נַמִּי דַּיְקָא – גם ממשנתינו מדויק כאביי, דְּקָתָנֵי הָאִשָּׁה עַצְמָהּ מְבִיאָה גִּיטָּהּ וּבִלְבַד שֶׁתְּהֵא צְרִיכָה לוֹמַר וכו', שְׁמַע מִינָּהּ שהמשנה דיברה במביאה גיטה מחוץ לארץ לארץ ישראל, ובאופן כזה הכשירה המשנה ברישא את שליחותן של חמש הנשים, וכאביי.

מקשה הגמרא, וְרַב יוֹסֵף כיצד יבאר את המשנה, איך יתכן שרֵישָׁא וְסֵיפָא בְּחוּצָה לָאָרֶץ, וּמְצִיעָתָא בָּאָרֶץ – רישא זו המשנה הקודמת (כג.), הכל כשרים להביא את הגט חוץ מחרש שוטה קטן וסומא, וביארה הגמרא שסומא פסול מפני שמביא גט מחוץ לארץ ואינו יכול לומר בפני נכתב ובפני נחתם. ואף בסיפא מדובר במביאה גיטה מחוץ לארץ, ואיך העמיד רב יוסף את אמצע המשנה בדין חמש נשים, שמדובר בגט בארץ ישראל. מתרצת הגמרא, אֵין – אכן כך הוא יעמיד את המשנה, רֵישָׁא וְסֵיפָא בְּחוּץ לָאָרֶץ, וּמְצִיעָתָא בָּאָרֶץ, ואף שהוא דוחק, הדבר מוכח מדברי המשנה. מַמַּאי – מהיכן מוכח כן, מְהָקָתָנֵי מָה בֵּין גֵּט לְמִיתָּה – שחמש הנשים אינן נאמנות לומר מת בעלה, ונאמנות להביא גיטה, מפני שֶׁהַכְּתָב מוֹכִיחַ – שאין אנו סומכים עליהן כי אם על כתב הגט שבידה, וְלֹא קָתָנֵי "שֶׁהַכְּתָב וּפֶה מוֹכִיחַ", ולמד רב יוסף שהגט לבדו מוכיח ואין אנו נזקקים לעדותן, ואם היה מדובר במביאות גט מחוץ לארץ, היה צריך לומר שהכתב עם דיבור השליח הוא המוכיח, אלא על כרחך משמע שמדובר בארץ ישראל ואין צריך אמירת בפני נכתב ובפני נחתם:

שנינו במשנה, הָאִשָּׁה עַצְמָהּ מְבִיאָה וכו' גיטה ובלבד שתהא צריכה לומר בפני נכתב ובפני נחתם: שואלת הגמרא, מפני מה האשה צריכה לומר כך, והרי אִשָּׁה מִכֹּחַ מָטֵי גִּיטָּהּ לִידָהּ – מזמן שמגיע הגט לידה מיד בעלה אִינְרְשָׁה לָהּ, והגט שמביאה לפנינו אינו לגירושין אלא לריאיה בעלמא. ומאחר ואינה שלידה של הבעל מפני מה הצריכוה לומר בפני נכתב. מיישבת הגמרא, אָמַר רַב הוּנָא, המשנה מדברת בְּאוֹמֶר הבעל לאשה הוליכי גט זה וְלֹא תִתְגָּרְשִׁי בּוֹ אֶלָּא בְּפְנֵי בֵּית דִּין פְּלוֹנִי שבארץ ישראל. ומכיון שהיא שלידה ולא נתגרשה בקבלת הגט מיד הבעל, לכן כשתגיע לבית הדין כפי שהתנה עמה, חייבת לומר בפני נכתב ובפני נחתם.

מקשה הגמרא, הרי סוֹף סוֹף כִּי מְטָיָא הָתָם – כשהגיעה לבית דין הרי אִינְרְשָׁה לָהּ – הוברר שמגורשת היא מזמן קבלת הגט מיד בעלה שהרי קיימה תנאו, ובמה שאמר לה אל תתגרשי אלא בבית דין פלוני אין הוא ממנה אותה לשליח הולכה, ומדוע צריכה לומר בפני נכתב. מתרצת הגמרא, אֶלָּא אָמַר רַב הוּנָא בְּרֵי מָנוֹחַ מִשְּׁמֵיהּ דְּרַב אַחָא בְּרֵיהּ דְּרַב אִיקָא, המשנה מדברת דְּאָמַר לָהּ הבעל לאשה כשמסר לה את הגט, כִּי מָטֵית הָתָם – באשר תגיעי לארץ ישראל, אַתְּנְחֵיהּ אַאַרְעָא וְשַׁקְלֵיהּ – הניחי הגט על הקרקע ולאחר מכן טלי אותו והתגרשי בו, שמינה אותה להוליך הגט ומסיימת שליחותה בהנחתו על הקרקע, ומעשה הגירושין נעשים כשתיטול את הגט מהקרקע. והרי היא ככל שליח הולכה, וכשמניחה את הגט מידה צריכה לומר בפני נכתב ובפני נחתם.

מקשה הגמרא, אִי הָכִי שמתגרשת בנטילת הגט מהקרקע, הָוֶה לֵיהּ – דומה הדבר לאומר לאשתו טְלִי גִּיטָּךְ מֵעַל גַּבֵּי קַרְקַע, וְאָמַר רָבָא, שהאומר טְלִי גִּיטָּךְ מֵעַל גַּבֵּי קַרְקַע לֹא אָמַר כְּלוּם, שהתורה אמרה (דברים כד א) 'וְנָתַן בְּיָדָהּ', אבל כשנוטלת האשה את הגט מן הקרקע אין כאן נתינה מידו לידה. מתרצת הגמרא, אֶלָּא ודאי המשנה מדברת דְּאָמַר לָהּ הבעל הֱוֵי – תהי שְׁלִיחַ לְהוֹלְכָה עַד דְּמָטֵית הָתָם – עד שתבואי לארץ ישראל, וְכִי מָטֵית הָתָם – ובאשר תגיעי לשם, הֱוֵי – תהי את עצמך שָׁלִיחַ לְקַבָּלָה של עצמך, וְקַבְּלִי אֶת גִּיטֵּךְ, ובאופן זה תתגרש רק בהגיעה לארץ ישראל כאשר תיהפך היא עצמה משליח הולכה לשליח קבלה, ואז היא צריכה לומר בפני נכתב כדין כל שליח הולכה.

מקשה הגמרא, וְהָא באופן זה אינה מגורשת, שהרי לֹא חָזְרָה שְׁלִיחוּת אֵצֶל הַבַּעַל, שתנאי הוא בהכשר השליחות, שבשעת קיום השליחות יהיה השליח נקרא שליח וראוי לחזור למשלח מתורת שליחות ולומר לו עשיתי שליחותך לחברך. ואשה זו אינה יכולה לחזור לבעל לומר לו עשיתי שליחותך, שהרי בשעת קיום השליחות העשית היא בעלת המעשה, ובטלה שליחותה. מתרצת הגמרא, במשנה מדובר דְּאָמַר לָהּ הבעל לאשה הֱוֵי שָׁלִיחַ לְהוֹלְכָה עַד דְּמָטֵית הָתָם, וְכִי מָטֵית הָתָם לארץ ישראל שָׁוֵי – תמני אדם אחר שיהיה שָׁלִיחַ לְקַבָּלָה, ובשעה שתמסור לשליח הקבלה את הגט צריכה לומר בפני נכתב ובפני נחתם. וכיון שאין האשה מפסיקה להיות שליח הולכה כשנותנת הגט לאדם אחר שהוא שליח לקבלה, ראויה לחזור לבעל ולומר לו עשיתי שליחותך.

שואלת הגמרא, הָנִיחָא להעמיד כך את המשנה רק לְמַאן דְּאָמַר – היא דעת רבי חנינא (לקמן סג:) שאִשָּׁה אינה חייבת לקבל את הגט בעצמה מיד שליח ההולכה, אלא היא עוֹשָׂה שָׁלִיחַ לְקַבֵּל גִּיטָּהּ מִיַּד שְׁלִיחַ בַּעֲלָהּ ומגורשת בקבלה זו. אֶלָּא לְמַאן דְּאָמַר – וזו דעת רב (שם) שאֵין הָאִשָּׁה עוֹשָׂה שָׁלִיחַ לְקַבֵּל גִּיטָּהּ מִיַּד שְׁלִיחַ בַּעֲלָהּ מהטעמים שיבוארו להלן, מַאי אִיכָּא לְמֵימַר – כיצד נעמיד את דברי המשנה. מיישבת הגמרא, מַתְנִיתִין מַאי – מפני מה סובר רב שאין האשה עושה שליח לקבל גט מיד שליח הבעל, מִשּׁוּם דְּאִיכָּא בְּזָיוֹן דְּבַעַל, שסבור שמתכוונת לבזותו במה שאינה רוצה לקבל בעצמה את הגט מיד שלוחו, ולא מינה את שלוחו על דעת כן, וְהָכָא באופן המדובר במשנתינו, הַבַּעַל לֹא קָפִיד במה שעושה שליח לקבלה, שהרי הוא הורה לה לעשות כך.

שואלת הגמרא, הָנִיחָא להעמיד כך את המשנה לְמַאן דְּאָמַר שטעמו של רב מִשּׁוּם בְּזָיוֹן דְּבַעַל, אֶלָּא לְמַאן דְּאָמַר שהטעם הוא מִשּׁוּם שאבוא להתיר חֲצֵרָהּ הַבָּאָה לְאַחַר מִיכָּן, משום שדין זה דומה למניח גט בחצר חבירו ולאחר מכן קונה האשה את החצר, ואינה מגורשת מפני שחצר אינה זוכה לה אלא משום יד, ובאותה שעה שנתן הבעל את הגט בחצר לא היתה החצר יד שלה. ולדעה זו מַאי אִיכָּא לְמֵימַר – איך נבאר את המשנה, הרי טעם זה שייך גם כשהבעל ממנה את השליח לקבלה. משיבה הגמרא, שהמשנה עוסקת בכגון דְּאָמַר לָהּ הבעל לאשה הֱוֵי שָׁלִיחַ לְהוֹלְכָה עַד דְּמָטֵית הָתָם לארץ ישראל, וְכִי מָטֵית הָתָם, שָׁוֵי שָׁלִיחַ לְהוֹלְכָה – תמני שליח הולכה נוסף שיקבל הגט ממך, ובזמן מסירת הגט לידו צריכה היא לומר בפני נכתב, וְקַבְּלִי אֶת גִּיטֵּךְ מִינֵּיהּ – משליח ההולכה. ובאופן זה אין לחוש משום חצרה הבאה לאחר מכן שהרי היא עצמה מקבלת מיד שליח ההולכה. וְאִיבָּעֵית אֵימָא תירוץ נוסף, דְּאָמַר לָהּ הֱוֵי שָׁלִיחַ לְהוֹלְכָה עַד דְּמָטֵית הָתָם, וְכִי מָטֵית הָתָם אִימַּר קַמֵּי בֵּי דִּינָא – תאמרי בפני בית הדין בְּפְנֵי נִכְתַּב וּבְפְנֵי נֶחְתַּם, וּמַשְׁוֵי בֵּי דִּינָא שָׁלִיחַ – יעשו הבית דין שליח הולכה (וליתבוה) [וְלֵיתְבֵיהּ] נַיהֲלֵיךְ – וימסור לך השליח את הגט ותתגרשי בו:

הדרן עלך המביא גט

פרק שלישי - כל הגט

חלקו הראשון של הפרק שלפנינו עוסק בדיני כתיבת הגט לשמה. וחלקו השני עוסק בדיני שליחות בגט:

משנה

כָּל גֵּט שֶׁנִּכְתַּב שֶׁלֹּא לְשׁוּם הָאִשָּׁה המתגרשת, פָּסוּל הוא מלגרש בו. מבארת המשנה, כֵּיצַד יכתב הגט שלא לשם האשה ויפסל,

המשך בעמוד סט

כגון הָיָה הבעל עוֹבֵר בַּשּׁוּק [–ברחוב] וְשָׁמַע קוֹל סוֹפְרִים כותבי גיטין שהיו מַקְרִין – מקריאים את נוסח הגט לבאים להתלמד אצלם, ואמרו להם, כשיבא גט לפניכם כתבו אִישׁ פְּלוֹנִי מְגָרֵשׁ אֶת פְּלוֹנִית מְמָקוֹם פְּלוֹנִי, והזכיר סתם שמות לדוגמא, וְאָמַר הבעל הלא זֶה שְׁמִי וְזֶה שֵׁם אִשְׁתִּי – אותם השמות שכתבו הסופרים כדי להתלמד הם כשמי ושם אשתי ורוצה לגרש בו. גט זה פָּסוּל לְגָרֵשׁ בּוֹ, כיון שלא נכתב לשם גירושין אלא כדי להתלמד.

ולא רק גט שנכתב שלא לשם גירושין כלל, פסול, אלא יֶתֶר מִיכָּן, אף אם כָּתַב הסופר גט בציווי של הבעל כדי לְגָרֵשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ של המצווה, וְנִמְלַךְ – נתחרט הבעל ואינו רוצה לגרשה, ואחר כך מָצָאוֹ בֶּן עִירוֹ – פגש את הבעל אדם מאותה עיר וְאָמַר לוֹ שְׁמִי כְּשִׁמְךָ וְשֵׁם אִשְׁתִּי כְּשֵׁם אִשְׁתְּךָ ותן לי את הגט כדי שאגרש בו את אשתי, הגט פָּסוּל לְגָרֵשׁ בּוֹ, כיון שלא נכתב לשם איש ואשה אלו.

ולא רק גט שנכתב שלא לשם גירושין של אדם זה, פסול, אלא יָתֵר מִיכָּן, אף אם נכתב לשם הבעל אך לא לשם אשה זו, פסול, ולכן אִם הָיוּ לוֹ לְבַעל שְׁתֵּי נָשִׁים וּשְׁמוֹתֵיהֶן שָׁווֹת – שמן ושם אביהן שווה, אִם כָּתַב את הגט כדי לְגָרֵשׁ בּוֹ אֶת הַגְּדוֹלָה לֹא יְגָרֵשׁ בּוֹ אֶת הַקְּטַנָּה, מפני שהגט לא נכתב בשבילה.

חידוש נוסף, יָתֵר מִיכָּן, אָמַר הבעל לַלַּבְלָר [–לסופר] כְּתוֹב בשבילי גט וְלִאֵיוּוֹ משתי נשותי שֶׁאֲרָצָה אֲגָרֵשׁ בו, פָּסוּל הגט מִלְּגָרֵשׁ בּוֹ, משום שבשעת הכתיבה לא היה ידוע למי כוונתו, ולא אומרים הוברר הדבר למפרע שהיתה דעתו עליה ולשמה נכתב הגט.

גמרא

הדין השני שהוסיפה המשנה הוא, כָּתַב לְגָרֵשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְנִמְלַךְ וְכוּ', פסול הגט לגירושין של אחרים ששמותיהן שוים, ומקשה הגמרא, וְאֶלָּא רֵישָׁא בְּמַאי – באיזה אופן מדובר בדין הראשון של המשנה, שהיה עובר בשוק ושמע קול סופרים מקריאים נוסח גט, ודאי מדובר שהסופר כתב את הגט בשביל הבעל, והוא התחרט, ואם כן הרי זה כמו דין הסיפא, ומדוע כופלת המשנה דין זה.

מתרצת הגמרא, אָמַר רַב פָּפָּא, בדין הראשון של המשנה בְּסוֹפְרִין הָעֲשׂוּיִין לְהִתְלַמֵּד עֶסְקִינַן – מדובר שהסופרים כתבו את הגט לצורך לימוד, ולא לשם גירושין כלל. וְאָמַר רַב אַשִׁי, דַּיְקָא נָמֵי – כן מדוקדק גם מלשון המשנה, דְּקָתָנֵי סוֹפְרִין מַקְרִין, דהיינו ששמע סופרים מקריאים, וְלֹא קָתָנֵי סוֹפְרִין קוֹרְאִין, ומשמע שמדובר בתלמידים שהסופר מקריא להם את נוסח הגט כדי ללמדם.

מסיימת הגמרא שְׁמַע מִינָּהּ – אכן מוכח שכך הוא הפשט במשנה.

הגמרא מבארת את החידוש בכל דיני המשנה: שואלת הגמרא, מַאי יָתֵר מִיכָּן – איזה חידוש נוסף בכל אחד מהדינים של המשנה יותר מהדין שלפניו. ומביאה הגמרא ברייתא המבארת את מהמשנה. תָּנָא דְּבֵי רַבִּי יִשְׁמָעֵאל – שנה חכם מבית מדרשו של רבי ישמעאל, לֹא רק גט זֶה [הראשון] שֶׁנִּכְתַּב שֶׁלֹּא לְשׁוּם גֵּירוּשִׁין אלא להתלמד, פסול, אֶלָּא אַף זֶה – האופן השני במשנה שֶׁנִּכְתַּב הגט לְשׁוּם גֵּירוּשִׁין אלא שנתחרט הבעל, גם פָּסוּל לגירושי אחר ששמו כשמו, מפני שנכתב לשם איש אחר. וְלֹא זֶה שֶׁנִּכְתַּב שֶׁלֹּא לְשׁוּם גֵּירוּשִׁין דִּידֵיהּ, כלומר לא רק גט שלא נכתב לשם הבעל פסול, אֶלָּא אַף זֶה שנכתב לשם הגדולה, אף שֶׁנִּכְתַּב לְשׁוּם גֵּירוּשִׁין דִּידֵיהּ פָּסוּל מלגרש בו את הקטנה, הואיל ולא נכתב לשמה. וְלֹא רק גט זֶה שֶׁלֹּא נִכְתַּב לְשׁוּם גֵּירוּשִׁין הָא – הקטנה, אלא לשם הגדולה, אֶלָּא אַף גט זֶה שֶׁנִּכְתַּב לְשׁוּם גֵּירוּשִׁין הָא – לשם איזו מנשיו שירצה לגרש, פָּסוּל, משום שאין הדבר ברור בשעת כתיבה לשם איזו אשה הוא כותב.

שואלת הגמרא, מַאי טַעְמָא – מה הטעם והמקור שגיטין אלו פסולים. משיבה הגמרא, יש ללמוד זאת מדקדוק לשון הפסוק (דברים כד א) 'וְכָתַב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתֻת וְנָתַן בְּיָדָהּ', דאי כָּתַב – אילו היה כתוב רק 'וְנָתַן סֵפֶר כְּרִיתוּת בְּיָדָהּ', הָוֵה אָמֵינָא שבא לְמַעוּטֵי הָאוֹרֵשׂ קַמָּא דִּלְא עָבִיד לְשׁוּם כְּרִיתוּת – למעט את האופן הראשון שהגט לא נכתב לשם גירושין כלל, אֲבָל כָּתַב לְגָרֵשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְנִמְלַךְ, דְּעָבִיד - שהגט נכתב לְשׁוּם כְּרִיתוּת, אֵימָא – הייתי אומר שהגט כָּשֵׁר, לכן כָּתַב רַחֲמָנָא 'וְכָתַב' – ללמדנו שדווקא הבעל יכתוב את הגט. וְאִי כָּתַב רַחֲמָנָא 'וְכָתַב סֵפֶר כְּרִיתֻת וְנָתַן בְּיָדָהּ', הָוֵה אָמֵינָא שבא לְמַעוּטֵי הָאי – את האופן השני דִּלְא אִיהוּ קָא כָּתִיב לָהּ – שלא הבעל כתבו אלא אחר, אֲבָל באופן השלישי שיש לוֹ שְׁתֵּי נָשִׁים וכתב את הגט לשם אחת משתיהן, דְּאִיהוּ קָא כָּתִיב לָהּ – שהוא כתב את הגט, אֵימָא כָּשֵׁר, לכן כָּתַב רַחֲמָנָא 'לָהּ', ודורשים שצריך שיהיה כתוב לִשְׁמָהּ – לשם האשה המתגרשת.

שואלת הגמרא, וְסֵיפָא לָמָּה לִי – מה החידוש בדין האחרון במשנה, הרי כבר השמיענו התנא שצריך לכתוב הגט לשם האיש והאשה. משיבה הגמרא, הָא קָא מַשְׁמַע לָן – בא ללמדנו דְּאֵין בְּרֵירָה – אין אומרים שלאחר שהחליט את מי הוא רוצה לגרש, מתברר למפרע שלשמה נכתב הגט, אלא בשעת הכתיבה היתה כוונתו אף לשניה, ולא נכתב לשם המתגרשת.

שנינו במשנה, כָּתַב לְגָרֵשׁ אֶת אשתו הַגְּדוֹלָה לֹא יְגָרֵשׁ בּוֹ אֶת הַקְּטַנָּה: מדייקת הגמרא, דווקא את הקְּטַנָּה הוּא דְּלֹא מָצֵי מְגָרֵשׁ בֵּיהּ – אינו יכול לגרש בגט זה, הָא גְּדוֹלָה שלשמה נכתב הגט מָצֵי מְגָרֵשׁ בֵּיהּ. אָמַר רָבָא, זאת אוֹמֶרֶת – יש ללמוד מכאן שִׁנֵּי יוֹסֵף בֶּן שִׁמְעוֹן הַדַּרְשָׁן בְּעִיר אַחַת – שני אנשים שגרים בעיר אחת ושמם ושם אבותם שוה, מוֹצִיאִין שְׁטַר חוֹב עַל אַחֵרִים – יכולים לתבוע חוב מאחרים בשטר, ואין הלוה יכול לטענו ליוסף בן שמעון שמחזיק את השטר, לא ממך לויתי אלא מהשני. שהרי במשנתינו מבואר שאף שיש עוד אשה ששמה בשמה, יכולה היא להתגרש, ונאמנת היא שקיבלה אותו מהבעל ויכולה להינשא. אָמַר לֵיהּ אַבַּיֵי לרבא, אֶלָּא מֵעַתָּה – אם כדבריך, אף בְּרֵישָׁא – בדין השני במשנה דְּקָתָנֵי 'כתב לגרש את אשתו ונמלך ומצאו בן עירו ואמר לו שְׁמִי כְּשִׁמְךָ ושם אשתי כשם אשתך, פָּסוּל לְגָרֵשׁ בּוֹ', שמא נדייק שֶׁנִּי הוּא דִּלְא מָצֵי מְגָרֵשׁ בֵּיהּ – דווקא השני אינו יכול לגרש בגט זה הָא רִאשׁוֹן מָצֵי מְגָרֵשׁ בֵּיהּ – הראשון שכתב גט זה לעצמו ונמלך יכול לחזור בו ולגרש בגט זה, וְהָא אַמְרִינַן – הרי שנינו (ב"ב קעב.) לגבי שני יוסף בן שמעון הדרים בעיר אחת, שיכולים הם להוציא שטר חוב על אחרים, 'וְלֹא אַחַר יָכוֹל לְהוֹצִיא עֲלֵיהֶן שְׁטַר חוֹב', מפני שכל אחד יכול לומר שלא הוא לוה אלא יוסף בן שמעון השני, ואם כן גם לגבי גט יש לחשוש שלא הוא כתבו לאשתו אלא יוסף בן שמעון אחר כתב לגרש את אשתו ונמלך והשליכו ומצאתו זו שרוצה להתגרש. אֶלָּא מַאי אִית לָךְ לְמֵימַר – מה יש לך לתרץ, שמדובר כשמוסר לה את הגט בְּעֵדֵי מְסִירָה – בפני עדים שמכירים אותו ואותה, וְכִדעת רַבִּי אֶלְעָזָר הִיא שעדי מסירה הם העיקר בגט ואין צורך שכשרות הגט תהא מוכחת בחתימת העדים, ואם כן הָכָא נַמִּי – גם כאן במקרה השלישי נאמר שמדובר בשמסר לה את הגט בְּעֵדֵי מְסִירָה וְרַבִּי אֶלְעָזָר הִיא, אבל אם לא מסר לה את הגט בפני עדים, אכן יש לחשוש שמא הגט היה אצל אשתו השניה ונפל ממנה וזו מצאתו, וממילא אין להוכיח מכאן לענין שני יוסף בן שמעון.

הגמרא דנה בדיני המשנה אם נפסלת האשה לכהונה כדין גרושה: אָמַר רַב, בּוּלָּן – כל אלו השנויים במשנה אף שאין הגט מתירן להינשא לאחרים, מכל מקום פּוֹסְלִין אותן בִּכְהוּנָּה – אם הבעל כהן נפסלות עליו בגרושה, משום ריח הגט, חוץ מִן הגט הָרִאשׁוֹן שמנתה המשנה, שנכתב כדי להתלמד ואפילו ריח הגט אין בו כיון שלא נכתב לשם גירושין כלל. וּשְׁמוּאֵל אָמַר אַף רִאשׁוֹן נַמִּי – גם הגט הראשון שנכתב להתלמד, פּוֹסֵל את האשה על בעלה אם כהן הוא, שאף הוא נחשב ריח הגט. וְאִידֶּא שְׁמוּאֵל לְמַעְמֵיהּ – שמואל הולך בזה לשיטתו, דְּאָמַר שְׁמוּאֵל, כָּל מָקוֹם שֶׁשָּׁנוּ חֲכָמִים שהגֵּט פָּסוּל, כוונתם שהוא פָּסוּל לענין שאינה יכולה להינשא לאחר, אולם וּפּוֹסֵל את האשה לכהונה. וכן כל מקום שאמרו חכמים חֲלִיצָה פְּסוּלָה, החליצה אכן פְּסוּלָה ואינה מתירתה להינשא לשוק, אולם וּפוֹסֶלְתָּהּ מִן הָאַחִין – נאסר על האחים לייבם אותה, כיון שנעשה בה מעשה חליצה.

בְּמַעֲרָבָא אָמְרֵי מִשְּׁמֵיהּ דְּרַבִּי אֶלְעָזָר – בארץ ישראל אמרו בשם רבי אלעזר, שְׁמוּאֵל וְלֵילָה – חליצה שנעשתה ברגל שמאל או בלילה, פְּסוּלוֹת וּפוֹסְלוֹת – אינן מתירות אותה לשוק, אולם פוסלות אותה על שאר האחים מלייבם אותה.